

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupen Mgr. Leonidem Kušnarenkem, advokátem, se sídlem Polská 1090/4, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti: **N. K.**, , zastoupena opatrovníkem JUDr. D. K., proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2023, č. j. MV-37971-22/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2024, č. j. 48 A 11/2023-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 134,70 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace a od roku 2006 pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Žalovaná žalobci v záhlaví uvedeným rozhodnutím zrušila povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože shledala důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Praze, který jí vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se ztotožnil se žalobcem, že utajované informace, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno, nesplňují judikaturou kladené požadavky, aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasační stížnost, které Nejvyšší

správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2024, č. j. 6 Azs 111/2024-38, vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S ohledem na obsah a závažnost utajovaných informací podle Nejvyššího správního soudu nebyl správný závěr krajského soudu, že skutková zjištění žalované neměla oporu ve spisu a že nebylo možno přezkoumat závěr žalované o existenci důvodného rizika ohrožení bezpečnosti České republiky.

[2] Krajský soud pokračoval v řízení a rozsudkem uvedeným v záhlaví rozhodnutí žalované znovu zrušil, tentokrát však z odlišných důvodů. Dospěl k závěru, že žalovaná dostatečně neposoudila dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[3] Především zdůraznil, že předcházející správní řízení mělo povahu řízení zahajovaného z moci úřední, a to ve věci zrušení nárokového pobytového oprávnění, které je v rozhodovací činnosti žalované i v judikatuře správních soudů označováno za „nejvyšší pobytový titul“. Ze všech řízení ve věcech pobytu cizinců je proto v řízení o zrušení trvalého pobytu občanů třetích států třeba v nejširší možné míře uplatnit zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Správní orgán má zároveň podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu povinnost zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[4] Krajský soud připustil, že žalobce mohl být v řízení aktivnější a konkrétněji uvádět dopady napadeného rozhodnutí na svou rodinnou situaci. Zároveň však soud uvedl, že žalovaná měla povinnost přihlídnout ke skutečnostem, které jí byly v době rozhodování známy nebo které v průběhu správního řízení vyšly najevo.

[5] Krajský soud se ztotožnil s žalovanou v tom, že pro soudní přezkum je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Zároveň však konstatoval, že žalovaná ani k tehdy známým skutečnostem nepřihlédla. Z provedeného dokazování před soudem vyplynulo, že manželka žalobce (osoba zúčastněná na řízení) trpí Alzheimerovou chorobou, přičemž její zdravotní stav se zhoršoval již od roku 2020. Žalobce přitom již v průběhu správního řízení uvedl, že o svou manželku osobně pečuje a je na něm závislá. Přesto žalovaná tuto informaci nijak neověřila a bez dalšího v napadeném rozhodnutí uzavřela, že „nevyšla najevo žádná silná závislost“ na žalobci, aniž by bylo zřejmé, z čeho tento závěr dovodila. S ohledem na povahu řízení vedeného z moci úřední a závažnost rozhodování o „nejvyšším pobytovém titulu“ měla žalovaná podle krajského soudu postupovat pečlivěji. Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto podle krajského soudu nelze v části týkající se dopadů do soukromého a rodinného života žalobce považovat za dostatečné a je v této části nepřezkoumatelné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je podle stěžovatelky přípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť v předchozím řízení se Nejvyšší správní soud zabýval výhradně otázkou naplnění skutkové podstaty § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoliv otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého

pokračování

a rodinného života žalobce. Zároveň je kasační stížnost podle stěžovatelky přijatelná z důvodu zásadního pochybení krajského soudu při právním posouzení věci.

[7] Stěžovatelka konkrétně namítá, že pro rozhodnutí ve věci řádně zjistila skutkový stav a shromáždila všechny relevantní podklady, které bylo možné k osobě žalobce shromáždit. Ten měl možnost se s těmito podklady opakovaně seznámit a vyjádřit se k nim, čehož také využil. Pokud jde o zjišťování skutečností ohledně rodinného života žalobce, stěžovatelka připomíná, že důkazní iniciativa ležela primárně na žalobci. Sám krajský soud přitom uvedl, že žalobce mohl být v řízení aktivnější. Pokud tedy žalobce v řízení uvedl jen obecné informace, že jeho manželka je důchodkyně a je na něm závislá, nelze stěžovatelce vytýkat, že samostatně nezjišťovala konkrétní zdravotní stav jeho manželky.

[8] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zrušení trvalého pobytu žalobce představuje rozhodnutí o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen „návratová směrnice“). Rozhodnutí stěžovatelky pouze ruší pobytové oprávnění žalobce a stanoví mu lhůtu k vycestování; nejde o rozhodnutí ve smyslu návratové směrnice, která se vztahuje na neoprávněně pobývajících osoby, což není případ žalobce.

[9] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud pochybil, když při ústním jednání provedl dokazování lékařskými zprávami z roku 2024, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka nijak nechce zlehčovat zdravotní stav manželky žalobce, za klíčové pro kasační stížnost však považuje posouzení postupu krajského soudu, který odporuje § 75 odst. 1 s. ř. s. Za lichou považuje stěžovatelka i úvahu krajského soudu, že nezjišťovala skutečnosti z naturalizačního řízení týkající se rodinného života žalobce a jeho manželky, když tyto informace má mít údajně k dispozici tentýž správní orgán. Stěžovatelka připomíná, že zdravotní stav žadatelů není pro řízení o státním občanství relevantní. Navíc jde o zvláštní kategorii osobních údajů ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (GDPR), a nelze je bez dalšího využívat mimo účel, pro který byly původně poskytnuty.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že námitka stěžovatelky, podle níž jí nebyl znám nepříznivý zdravotní stav jeho manželky, je pouze dodatečnou snahou ospravedlnit obecné a nedostatečné odůvodnění závěru o neexistenci zásahu do rodinného života. Podle žalobce tak stěžovatelka tyto skutečnosti znala a mohla je v řízení zohlednit. Postup stěžovatelky byl žalobce paušální a neodrážel konkrétní okolnosti případu. V této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že v řízení vedeném z moci úřední má správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti, a to i bez návrhu.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost je podle jejího názoru nepřipustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Dále odkazuje na argumentaci žalobce. Zdůrazňuje, že stěžovatelka fakticky nezkoumala rodinné vazby žalobce na území České republiky, přestože mohla předpokládat zhoršený zdravotní stav jeho manželky (osoby zúčastněné na řízení). Stěžovatelka se spokojila se pouze s výpisy z informačního systému, což nelze považovat za řádné dokazování. Stěžovatelka navíc

v kasační stížnosti nepravdivě uvádí, že žalobce ve správním řízení tvrdil jen obecné informace o své manželce (že je občankou ČR, důchodkyní a je na něm závislá), zatímco žalobce výslovně uvedl, že jeho manželka je odkázána na jeho osobní péči. Námitku stěžovatelky, že zdravotní stav představuje zvláštní kategorii údajů, považuje osoba zúčastněná na řízení za právně irelevantní, neboť správní orgány tyto informace běžně zjišťují.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v posuzované věci Nejvyšší správní soud již jednou rozhodoval, zabýval se zdejší soud dále otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[13] Hlavním účelem zákazu opakované kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, k níž již závazně vyjádřil svůj právní názor na výklad hmotného práva, a to v situaci, kdy se tímto názorem krajský soud při novém rozhodování řídil. Aby mohla být opakovaná kasační stížnost přípustná, musí její námitky směřovat proti závěrům krajského soudu, k nimž se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nemohl vyjádřit (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud se v předchozím rozhodnutí zabýval výhradně posouzením důvodnosti zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě povahy utajovaných informací. Otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neposuzoval, protože se jí nezabýval ani krajský soud, a tudíž ani nemohla být předmětem první kasační stížnosti. V dané věci se tak jedná o opakovanou kasační stížnost, která splňuje podmínku přípustnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť nyní předkládané otázky nebyly předmětem přezkumu v předchozím řízení.

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve vztahu k přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelky (správního

pokračování

orgánu) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, konstatoval, že kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, pokud je shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 157/2021-29, bod 16).

[17] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení při výkladu práva nebo se odchýlil od ustálené judikatury. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[18] Co se týče obecně tvrzené nepřezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z pohledu výše uvedené judikatury však Nejvyšší správní soud neshledal, žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Z rozsudku totiž jasně a srozumitelně vyplývá, z jakého důvodu krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky.

[19] Další námitkou podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je tvrzení stěžovatelky, že krajský soud porušil pravidlo uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s., když při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přihlédl k lékařským zprávám z roku 2024, tedy k důkazům, které vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28. Zde Nejvyšší správní soud konstatoval, že ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, který ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (obdobně též rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2024, č. j. 8 Azs 138/2024-39). Ostatně sám krajský soud v bodě 38 napadeného rozsudku uvedl, že je v této věci rozhodný skutkový stav v době vydání správního rozhodnutí. Na základě lékařských zpráv však dospěl k závěru, že zdravotní stav manželky žalobce se zhoršoval již přibližně od roku 2020. Pokud by se stěžovatelka náležitě zabývala tvrzenou závislostí manželky na péči žalobce, bylo by podle krajského soudu vysoce pravděpodobné, že by již v průběhu správního řízení zjistila i skutečnosti svědčící o zhoršujícím se zdravotním stavu manželky. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou bylo odkázáno výše. Nejvyšší správní soud proto v jeho postupu z hlediska aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. žádné pochybení neshledal.

[21] Stěžovatelka dále namítá, že neměla povinnost aktivně vyhledávat a zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobce, pokud je sám v řízení neuvedl.

[22] Otázkou povinností správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života účastníka řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, uvedl, že: „*Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné.*“. V rozsudku ze dne 27. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, bod 14, však Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že řízení zahájené z moci úřední, kterým má být uložena povinnost (v judikovaném případě se rovněž jednalo o zrušení platnosti trvalého pobytu cizince a stanovení lhůty k vycestování) je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní orgán má povinnosti opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to stran rozhodných skutečnostech svědčících v prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán tak nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Tato jeho povinnost je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení. Avšak ani pasivita cizince ve správním řízení nezbavuje správní orgán jeho zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu (obdobně např. rozsudky NSS ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020 - 19, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33).

[23] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že žalobce mohl být ve správním řízení aktivnější, avšak nezůstal ani zcela pasivní. Již ve vyjádření k podkladům totiž žalobce zcela konkrétně uvedl, že pečuje o svoji manželku, která je plně odkázaná na jeho péči. Stěžovatelka však vycházela pouze z dostupných informací z informačních systémů a blíže se touto námitkou nezabývala. V napadeném rozhodnutí pak pouze uvedla, že nevyšla najevo žádná silná závislost členů rodiny na žalobci. Proto podle krajského soudu posoudila stěžovatelka dopady napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce pouze formálně. Dále krajský soud uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, zda stěžovatelka nějakou míru závislosti shledala či nikoliv. Nejvyšší správní soud neshledal takovéto závěry krajského soudu, jakkoliv v rozporu s výše uvedenou judikaturou. Ani tato námitka tak nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[24] K námitce, že stěžovatelka nemohla zjišťovat informace z naturalizačního řízení týkající se rodinného života žalobce a jeho manželky, Nejvyšší správní soud uvádí, že zmínka krajského soudu o této možnosti zjišťování informací netvořila nosný důvod odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud celkově vytkl stěžovatelce, že posoudila zásah do soukromého a rodinného života žalobce pouze formálně. Načež pak příkladmo uvedl, jaké měla stěžovatelka možnosti při zjišťování skutkového stavu (dále například uvedl, že stěžovatelka mohla provést pohovor se žalobcem a jeho manželkou). Nicméně

pokračování

stěžovatelku přímo nezavázal právním názorem, aby si informace z naturalizačního řízení týkající se rodinného života žalobce a jeho manželky obstarala. Ani tato námitka proto nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[25] V rámci tohoto usnesení nebylo rovněž namístě, aby se Nejvyšší správní soud blíže zabýval tím, zda krajský soud správně aplikoval na daný případ návratovou směrnici. Ani zde se totiž nejedná o nosný důvod odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud v bodě 48 rozsudku zmínil návratovou směrnici pouze v souvislosti s úvahou, že předcházející správní řízení je řízením, v němž byla z moci úřední ukládána povinnost. Tento závěr však platí i bez nutnosti aplikace návratové směrnice (např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, bod 14).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[27] Co se týká nákladů řízení, odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18).

[28] Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které jsou tvořeny částkou připadající na zastoupení advokátem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 3. 2025. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem za jeden úkon právní služby připadá částka ve výši 5 070 Kč. Podle informací odstupných v rejstříku ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) je zástupce žalobce plátcem DPH, proto se náklady řízení navyšují o částku činící 21 % (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Za řízení o kasační stížnosti tedy žalobci celkem přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 6 134,70 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna mu uhradit do 30 dnů k rukám jeho zástupce, Mgr. Leonida Kušnarenka, advokáta.

[29] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu